

Роки, відлиті в газетних рядках

(Закінчення. Поч на 3 стор.)

Розповіді про події, які сталися у житті ювіляра за час із 1991 року по день сьогоднішній, ми попросили Анатолія Генриховича.

Він підвівся з крісла, на хвилику задумався і впевненим голосом сказав:

– Давно минулий 1991 рік займає особливе місце у моєму житті. Не буду про все згадувати, зішлюсь лише на окремі, найбільш пам'ятні події. Мені довелося відчувати випробування голодомору 1932-1933 років, всі нещастя, які принесла страшна війна, втрату батька – офіцера Червоної Армії. Післявоєнні роки не принесли полегшення, мені довелося піклуватися про родину – важко хвору матір і двох малолітніх сестричок. Моя зарплата в редакції складала 90 карбованців, а буханка хліба на ринку коштувала 35 карбованців. Важко тоді жилося.

На зустрічах із читачами мене неодноразово запитували, чому я залишив рідний Львів, у якому прожив 45 років, і подався за кордон? На це запитання я відповідав однозначно – річ у тому, що моя дружина, яка впродовж 30 років працювала лікарем у залізничному протитуберкульозному диспансері, сама захворіла на цукровий діабет. Потребувала інсуліну, якого в ті часи неможливо було дістати, її стан із кожним днем погіршувався, лікарі радили емігрувати в ту країну, де можна було б дістати потрібні ліки. Врешті-решт наприкінці 1991 року я з родиною опинився в американському Чикаго.

У багатомільйонному місті, у якому мешкала одна з найбільших у країні українська громада, не було національного видання. Тож із властивою мені енергією я взявся за видання україномовної газети. Подолавши великі труднощі, на початку 1996 року чи-

Георгію Кірпа вітає Анатолія Гороховського на урочистостях з нагоди ювілею газети. 2000 р.

тачі отримали перший номер часопису, який називався "Час і події". Досі часопис виходить, його читають не тільки в місті, а й у штатах, де живуть українці. Першим серед українських видань нового світу газета отримала в нагороду Орден православної церкви Київського патріархату.

Я добре знала Анатолія Гороховського як журналіста, а виявилось, що він і талановитий письменник. Тому попросила його сказати кілька слів про свої книги.

– Письменником я себе не вважаю, – каже Анатолій Генрихович, – хоча написав шість документальних книжок, які видавались у Львові і в Чикаго. Коротко познайом-

лю з кожним моїм твором. Перша книжка побачила світ у 1991 році, вона присвячена історії Львівської залізниці і видана десяти-тисячним тиражем.

Наступна книжка під назвою "Віч-на-віч з Америкою" розповідає про українську діаспору у США. Вступне слово до цього видання написав Генеральний консул України в Чикаго Борис Миколайович Базилевський.

Ще два твори, а саме "Життя – це боротьба" та "Я щасливий, що нема мені спокою" є фактично біографічними книжками.

Окремо варто сказати про книжку під назвою "Крізь терни до зірок", яку я присвятив Гайді Стефанишин-Пайпер – першій у

світі жінці – українці за походженням, яка на американському космічному кораблі здійснила політ навколо Землі і двічі виходила у відкритий космос. Вступне слово до цього твору написав перший український космонавт Герой України Леонід Каденюк.

А тепер про книгу, яка була надрукована в Чикаго кілька місяців тому. Цей твір, обсягом у 400 сторінок, я писав довго, адже треба було знайти потрібні документи, згадати події, які стосуються історії газети "Львівський залізничник". Цьому виданню я віддав кожен третій рік мого життя.

"Роки, відлиті в газетних рядках" – саме під такою назвою побачила світ ця книжка, у якій розказано про газетярів, які вірою і правдою служили рідній магістралі, названо імена перших редакторів, вміщено нариси про відомих людей країни, з якими мені довелося зустрічатися.

Окрім того, впродовж багатьох років я виконував обов'язки власного кореспондента львівських газет "Високий Замок" та "Експрес" у Сполучених Штатах Америки, друкувався в найстарішій україномовній газеті "Свобода", яка видається в Нью-Йорку та в журналах "Дзвін" і "Верховина".

Наша довга і досить цікава подорож сторінками біографії і творчої діяльності українського журналіста закінчується. Мені залишається від себе, усіх присутніх за святковим столом, а також усіх, хто знає і пам'ятає Анатолія Гороховського побажати ювіляру міцного здоров'я, нових творчих звершень на журналістській та письменницькій нивах.

Оксана МАКОВЕЦЬ,
редактор журналу "Верховина",
українська поетеса

Усі фото з книги Анатолія Гороховського
"Роки, відлиті в газетних рядках"

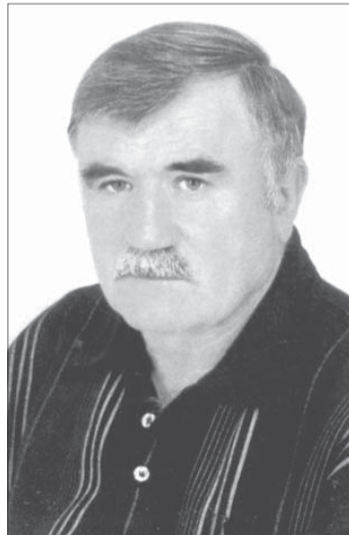
Тезки на ім'я і за професією

Бувають – однофамільці, а є і тезки на ім'я, і навіть по-батькові. Саме про своїх тезок-залізничників, які в різні часи зустрічалися на моєму життєвому шляху, хочу повідати читачам "Львівського залізничника". У далеких сімдесятих при редакції дорожньої газети "Львівський залізничник" людина неважкої енергії і прогресивних задумів, тодішній редактор Анатолій Гороховський організував школу робітничих кореспондентів – робкорів. На семінари школи з різних відділків залізниці один раз на місяць приїжджали активні дописувачі, щоб прослухати цікаві лекції викладачів факультету журналістики університету і працівників газети.

Саме там доля звела мене з Іваном Дмитровичем Мізунським, на той час – начальником резерву провідників Чернівецького депо. Ми заприятелювали, часто передзвонувалися, ділилися думками і проблемами. Зі своїм тезкою Іваном Мізунським, який нині працює начальником поїзної бригади, завжди з великим задоволенням зустрічаюся, коли випадає нагода разом слідувати рейсом у поїзді. Нам завжди не вистачає того короткого проміжку часу, щоби поділитися новинами про трудові будні, родину, пригадати минуле. Іван Дмитрович захоплюється поезією, а тому я щиро по-

дарував йому свої поетичні збірки, про які неодноразово розповідав "Львівський залізничник". Колеги по роботі розповіли, що їхній начальник Іван Мізунський – людина сувора і відповідальна, справжній професіонал. Я радий за нього.

Багато років я працював електромеханіком лінійно-апаратного залу в Івано-Франківську. Пригадую, як наприкінці сімдесятих до нас прийшов новий начальник цеху Іван Дмитрович Лукач. Зберігаючи субординацію, ми всі чекали, коли "нова мітла замете по-новому". Та все стало на свої місця, коли одного разу вийшла з ладу складна

апаратура зв'язку. Навіть не вірилося, що нова людина на залізниці (Іван Дмитрович перейшов до нас із міського електрозв'язку) наскільки глибоко і професійно знає свою справу.

Розкривши відповідні принципи схеми, мій тезка за декілька хвилин виявив пошкодження в апаратурі і швидко усунув його. З того часу він "виріс" у наших очах і заслужив повагу та

визнання. Минуло декілька місяців і ми з Іваном Дмитровичем стали справжніми друзями. Він чим міг допомагав і радив мені, а я – йому. На превеликий жаль, це тривало недовго. Через хворобу серця прекрасна, світлої душі людина пішла із життя.

Наприкінці позаминулого року я вийшов на заслужений відпочинок. Важко було розставатися з улюбленою роботою, якій я віддав понад сорок років життя, з колективом, який завжди розумів і підтримував мене. Єдине радує, що мене пам'ятатимуть колеги по роботі, друзі, а також вишні, сливи, горіхи в маленькому садочку, який я посадив своїми руками і лелівав, мов дитину. Цей садочок (біля Будинку зв'язку, в Коломиї), що кожної весни вкривається білим цвітом і тишить плодами восени, буде нагадувати про мене. А ще на Коломиїській дільниці зв'язку на станціях Городенко і Гвіздець досі працює мій тезка – людина відповідальна і сумлінна, електромеханік СЦБ Іван Дмитрович Німчук. За попередні роки мені майже кожен змін у службових справах доводилося

спілкуватися із ним. Це і вимірювання параметрів ліній зв'язку, і виявлення пошкодження на них та усування поломок і дефектів. Ніколи – у робочі, святкові чи навіть вихідні дні – не було випадку, щоби Іван Дмитрович відмовився прийти на станцію і виконати всі належні роботи. Мені приємно, що за самовіддану працю він отримав заслужену нагороду – до Дня залізничника мого тезку, електромеханіка Німчука, визнано кращим за професією та нагороджено Почесною грамотою. Добре відгукується про свого підопічного і старший електромеханік дільниці Василь Тимків. Адже прилади і пристрої СЦБ, які обслуговує електромеханік Німчук, завжди у справному стані, забезпечують надійний і безперебійний рух поїздів.

Нині приємно усвідомлювати, що мені в житті завжди щастило на хороших, працюючих людей, багато з яких були і залишаються моїми тезками.

Іван Дмитрович ВІТЕНКО,
колишній електромеханік
Івано-Франківської дистанції
сигналізації і зв'язку

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської
залізниці та дорпрофсоз
Ресстраційне свідцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Валентина СУТАК.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

**Львівський
ЗАЛІЗНИЧНИК**

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 38 264.
Замовлення 54.
Зверстано у комп'ютерному центрі
редакції газети "Львівський
залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися
Теслюк, Галина Квас, Олександр
Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".